

...Avea seminar cu grupa lui Radu. Îl ținuse la fel de plictisită. Radu rămăsese liniștit la locul său, fără verva de altădată. Îl privise în treacăt, întrebându-l ceva, numai pentru că se gândise ca indiferența ei să nu pară ostentativă. El răspunsese prompt, ca un student silitor și disciplinat. Era doar ora patru după-amiaza când plecase spre casă, luând-o pe jos, pe Magheru, să mai ia puțin aer în acel februarie cu un cer cenușiu, fără culoare, prăbușit peste oraș. Auzise un claxon în spate și se întorsese cu un zâmbet, crezând că e Sorin.

– Îmi dai voie să te conduc, Lucia?

– Radu! Nu știam că ai carnet.

– A, da, dar cred că îți închipui că e mașina părinților. O mai iau uneori. Urcă, să nu încurcăm circulația.

Urcase. Radu conducea relaxat și pe Lucia o impresiona degajarea cu care stăpânea mașina, aceeași degajare cu care părea că face orice. Emană siguranță și Lucia, studiindu-i pe furiș profilul de copil, se simțea și ea foarte tânără.

– Cred că ocolești prea mult.

Trecuseră de intersecția care ducea spre cartierul Domenii, unde locuia ea. Radu continuă să meargă și doar spre Muzeul Satului opri mașina, întorcându-se spre ea, cu o privire care o pătrunse până în străfundurile ei.

– Mă gândeam...

Ea rămase aparent calmă, așteptând, încercând să își domolească bătaile dezordonate ale inimii. Radu își stinse țigara și rosti repede, grăbit parcă să termine fraza.

– Mă gândeam că poate ai timp să luăm puțin aer.

Lucia îl privea liniștit. Savura cu uimire momentul acesta în care îl vedea încurcat și intimidat, ca un copil. Toată tensiunea nervoasă din ultimele luni părea să se fi topit, era sigură că venise momentul să aibă cu el o discuție în care să pună lucrurile în ordinea lor firească. Radu îi evita privirea și spusese repezit:

– Mi-ar face foarte multă plăcere să mergem să ne plimbăm puțin.

Aproape se înroșise. Lucia prelungi tăcerea cu o plăcere crudă, apoi rosti calm.

– Bine, Radu, oricum și eu voiam să stăm puțin de vorbă.

Mașina zvâcnise brusc, de parcă Radu se temuse ca Lucia să nu fi încercat o glumă. Șoseaua se topea sub roți cu o viteză nebună. Oprise în doar un sfert de oră în pădurea Snagovului. Rămăseseră nemișcați. Niciunul dintre ei nu rostise un cuvânt tot drumul. Lucia privise absentă pe geam, neatentă la distanța care se așternea între ei și București, ca și cum asista la un film ce i se derula în față.

Deschise într-un târziu portiera și coborî. Radu o urmă tăcut. Pășeau încet, prin covorul de frunze umede care încă mai acopereau iarba pe alocuri verde.

– Ce februarie ciudat... șoptise Lucia, mai mult pentru sine.

Cerul devenise limpede și aproape albastru în sfârșitul acela de zi. Se simțea penibil. Ce putea să îi spună, cum să înceapă?!

– Lucia...

Îl privi întrebător.

– Tu... știi că...

Îl lăsa să își găsească singur cuvintele, pentru că ceea ce dorea ea să îi spună depindea de ce urma să asculte.

– Nu vrei să mă ajuți deloc, nu?

Îl privi în continuare cu o urmă de zâmbet.

– Lucia, de ce ai fugit de la examen?

– Nu știi?

– Știu. Adică bănuiesc. Ai fugit de tine. De ceea ce se întâmplă și tu nu vrei să recunoști. Știi de ce te-am adus aici? Pentru că te-aș fi adus și cu forța, ca să te rup de acolo, din lumea aia în care tu ești „tovarășa lector” iar eu studentul. Aici pot să fiu doar... un bărbat... care te iubește.

Lucia strânse brusc pumnii, de spaima acelei declarații abrupte.

– Nu trebuie să spui asta, Radu.

– Este adevărul.

– O să-ți treacă. Ți se pare. Este doar o emoție, creată de o legătură poate mai specială...

– Te iubesc, Lucia! Și tu...

– Radu! Putem fi doi buni prieteni...

El se zmulse de lângă ea cu un hohot scurt. Cerul se întunecase din nou și începuse să cadă burnița. Lucia își simțea părul umezit, ondulându-se dezordonat.

– Radu, nu se poate altfel! Am dorit să îți spun multe lucruri, dar nu știu de ce, mintea mi s-a golit. Poate e de vină colțul ăsta de pădure, rupt de lumea reală de la capătul șoselei. Am senzația că noi doi, acum, existăm într-o lume care plutește ca o insulă, în lumea reală. Adică, de fapt suntem aici, dar dincolo, în realitate, nu putem sta alături pentru că nu existăm împreună.

– Lucia... complici prea mult lucrurile, faci literatură... metafora e frumoasă, dar realitatea e mult mai simplă. Suntem un bărbat și o femeie. Care au ceva să își spună. Punct.

– Ai uitat însă de virgulă... Femeia este căsătorită și are un copil.

Radu îi întoarse spatele într-un gest ușor brutal. Întinse mâna în urmă și o trase după el.

– Nu mă interesează aspectul acesta. Te iubesc, te vreau a mea. Punct, repet. Punct. Atât.

Lucia porni încet alături de el. Radu pășea încordat, strângându-i puternic mâna.

– Nu complic eu lucrurile, Radu, ele sunt deja complicate. Mă simt prinsă, într-o vrajă sau într-o plasă. Dar, prinsă. E sufocant. Parcă o altă entitate s-a instalat în corpul meu. Nu am vrut să ajungem aici. Totul a alunecat pe nesimțite pe o pantă care deja a devenit periculoasă. Nu mă pot smulge.

– Nu te înțeleg. Ești mult prea metaforică. Parcă citezi dintr-un text de roman. Să te smulgi? Din ce?! Pentru ce?!

– Din acest drum închis pentru noi. Uite, chiar și acum, merg pe drumul acesta până când pasul mi se va lovi de gard. Și apoi? Ce voi face atunci?

– Te vei întoarce. Tot cu mâna prinsă în mâna mea.

– Dar nu va mai fi același drum, nu înțelegi, dragul meu matematician? Sensul de parcurgere îl face altul! Gândește simplu, după regulile matematice pe care le cunoști.

Se opriă în fața gardului care închidea drumul. Lucia ezită o clipă și apoi se întoarse încet, dar nu se putu îndepărta, pentru că Radu o ținea încă strâns de mână. Întoarse capul spre el și Radu o trase brusc în brațe și o sărută ușor pe buze. O secundă pierdu contactul cu realitatea, cu lumea din jur, se lăsă în brațele lui de parcă în lunile care trecuseră nu făcuse decât să aștepte sărutul acesta. Îi era atât de drag. Dar avea drumul ei, viața ei. Nu dorea să se joace cu el.

Se desprinse delicat din îmbrățișare.

– Radu, nu...

El o prinse din nou în brațe și o sărută brutal, neluând în seamă împotrivirea ei. Lucia se zbatu cu putere și se eliberă din brațele lui.

– Radu, revino-ți. Să nu mai încerci să faci niciodată asta. Nu rezolvi nimic cu brutalitatea, adică rezolvi, dar altceva decât ai dori. Să mergem.

El se înroșise puternic. Se vedea pe chipul lui că nu mai înțelege nimic.

– Credeam că...

– Că... ce?!... Că dacă am acceptat să ne plimbăm, sunt de acord și cu exprimarea unor sentimente care, recunosc, există?! Dar există și reguli, Radu!!

Îi întoarse spatele și se sprijini de parapetul pontonului. Peste lac stăruia o ceață străvezie, roșcată în soarele care apunea. Lacul nemișcat părea un tablou static peste care, undeva departe, o barcă plutind lent părea că face parte din altă lume. Pomii încadrau lacul care se îngusta brusc, dându-i un aer ciudat. O impresiona această imagine și se lăsă prinsă de ea, uitând parcă de Radu. În minte i se amestecau viziuni care se îmbinau și creau o senzație pe care nu o putea defini în nici un fel. Rămase astfel nemișcată câteva minute. Radu se

așezase într-o parte, privind-o în tot acest răstimp și în cele din urmă, întinse mâna și o mângâie delicat pe părul umezit. Se întoarse și îi zâmbi.

– Ce senzație ciudată am. Îmi pare bine și îmi pare rău că suntem aici. Nu înțelegi nimic, nu?

– Cred că nu. Reguli... Regulile sunt în matematică, nu în iubire...

– Lasă, vei înțelege...

Porni încet înainte. În mașină era mai răcoare și se scutură într-un fior. Se întoarse spre Radu și, întâlnindu-i privirea, îl mângâie într-un gest spontan pe care el se pare că îl așteptase, pentru că o cuprinse din nou în brațe. Se lăsă resemnată în voia lui, fără a-i răspunde, dar el își dădu repede seama și cu o mișcare bruscă îi dădu drumul, pornind cu furie mașina. Pomii începură să defileze prin fața lor, creându-i senzația că se vor lovi de ei. Pe șosea, Radu mări și mai mult viteza. Mașina zbura trepidând și Lucia simți că i se face rău. Îi era teamă de calmul cu care el conducea relaxat cu o mână, în timp ce, cu cealaltă o ținea de umăr.

– Radu, te rog să mergi mai încet.

El o mângâie zâmbind și apăsă pe accelerație. Lucia aruncă o privire pe bord. Acul se zbătea la 160. Pluteau. Se lăsă liberă în scaun, descleștându-și mușchii încordați. Închise ochii. Era ca o beție. L-ar fi sărutat, ceea ce ar fi fost semnătura pentru sinucidere. Dar, în ceața care îi cuprindea mintea, se miră că își suprimase gestul.